

Напразете си сметката

Дипломите за средно образование са въпрос, който засяга всички нас, не само дванадесетокласниците. Сега, когато с последните класни и контролни настана времето на голямото смятане и епичната „борба“ за високи оценки, ми се иска да напомня на себе си и на всички, че годишните оценки не си остават само в тазгодишния бележник и от тях не зависи само дали ще получаваме стипендия догодина и дали ще отидем на почивка през лятото (макар че и това е добър стимул). В много голяма степен приемът в университет зависи от ус-

Главоблъсканиците са част от чара на гимназията
Снимка от Георги Стоилов

пеха от дипломата, а той пък от своя страна - от оценките през годините. За съжаление, няма единна система за това как точно се изчислява успехът от дипломите. Всяка година ръководството на училището чака да по-

лучи тази информация от Министерството на образованието. До момента не е ясно как ще стои въпросът с дипломите на тазгодишните абитуриенти, да не говорим за следващите випуски. Досега успехът от дипломата се е оформял въз основа на оценките по БЕЛ и математика от 9 до 12 клас, а по всички останали предмети от 10 до 12 клас. За випуските до 2009-а, които са освободени от матура при успех над 5.00, за матуритетни досега са се считали БЕЛ и един предмет по избор. Дали обаче и занапред нещата ще стоят така или ще претърпят промяна зависи от Министерството на образованието. На нас ни остава само да чакаме и да си правим сметката, докато е време.

Блага ЗЛАТЕВА

Месец май - не една обикновена раздяла. Аз не просто оставих месеца, пролетта, свежестта да си отидат. Аз пропях всеки спомен, за да забравя колко сама оставам, когато си отиде приятелската всеотдайност и загриженост, човешката искреност и божественост, младата, предовремената, даваща смисъл любов. За да не боли, за да спра да плача, за да продължа... да съществувам. Дори когато остана съвсем сама, само аз и смътното усещане, че никоой от вече изживените (дълго викани, молени, чакани) мигове не предстои. Раздялата с неслучилите се, загубили се в безвремето моменти. Раздялата, най-страшната, раздялата с невинността. Но така се калява желязото. Нали и нас ни чака същото - запечатани мигове.

Камелия ПЕТРОВА

На избори
за нов председател
на УП

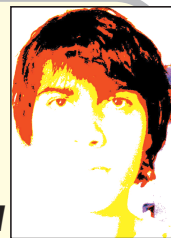
5

Кой как
стига
до училище?

6

Въпреки че
идват праз-
ници,
не бъдете
без делници

7

Нима Всичко
свършва тук?

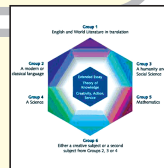
10

Петър
Краевски

13

Какво е
Дипломна
Програма
на Международния
Бакалауреат

Wanted
Делта Те обявява конкурс!

Делта Те обявява конкурс за глава. Но не за твоята, а за глава на вестника (старото за заглавието на вестника, намираще се на първа страница). Конкурсът ще се проведе през цялото лято, а победителят ще бъде обявен в първия брой на вестника следващата учебна година. Наградата е интервю в „Делта Те“ и книжков въпросник изпращайте на електронната поща на вестника -

На избори за нов председател на УП

— Лора, как се почувства, когато разбра резултата от преброяването?

— Лично за мен резултатът беше изненадващ и неочакван. Радвам се, че и двете получихме добра подкрепа.

— Какви цели си си поставила като председател?

— По-централно място за Ученическия парламент, уважение между институциите, сформирание на групи (нещо като партии) по интереси, информираност за училищните събития и финансиране на идеите на участниците.

— Какво те накара да се кандидатираш за председател?

— Несъгласието ми с досегашното формално амплуа на възплъщението на ученическата активност в ЕГ „Пловдив“. Смятам че освен бутафорното поддържане на училищния дух е нужна действителна активност и постигане на резултати.

— Кой може да се запише в Ученическия парламент?

— Всеки желаещ, съзнателен и отговорен човек би могъл да участва в парламента, независимо от възрастта си. Но веднъж поета, тази отговорност не бива да се занемарява. Ентузиазмът е важен, но също трябва и умения. Компетентността е предпоставка за успеха. Желаящите да се запишат могат да се свържат с мен или с Марина.

— Колко време трае

Властта в ръцете на Лора и Марина

Новият председател на Ученическия парламент – Лора Петкова

Заместник-председателят – Марина Хубенова

мандатът на председателя?

— Принципно една година. Но както при политическите избори за управление на държавата трябва да се създадат контролиращи органи, нужна ни е активност от страна на учениците, за да може да прокараме техните идеи и критики.

— Марина, как реши да се кандидатираш за председател?

— Решението дойде спонтанно, но искам да благодаря изключително много на Ивайло Василев, 12-е, на Теодора Девлетян, 10-ж, и на всички, които ми помог-

наха и ме подкрепиха. В началото няхахме намерение да правим толкова мащабна кампания, но впоследствие променихме решението си.

— Какви са впечатленията ти от изборите?

— На първо място трябва да се отбележи високата избиращателна активност, която е прецедент. 333-ма пус-

наха своя вот и резултатът ни с Лора е почти равен - 168 гласа за нея и 166 за мен, което показва, че и двете имаме солидна подкрепа. Имаше проблеми в самата организация на изборите от страна на комисията. Дори гласовете бяха с един повече от гласувалите, но аз приех резултата, защото дори този глас да не беше за нея, тя пак щеше да води с един глас.

— Каква длъжност имаш в парламента?

— Вече съм заместник-председател.

— Откога членуваш в парламента?

— По документи този парламент съществува от 1997-а, но в последните две три години (откакто съм в ЕГ „Пловдив“) практически не е развивана никаква дейност, затова е трудно да говорим за членство. Надявам се, че заедно с Лора ще успеем да възобновим ученическите инициативи, защото те до голяма степен определят облика на училището.

— Какво е първото нещо, което смяташ да направиш като заместник-председател?

— С Лора трябва да обсъдим устава на парламента, защото на тази основа ще се гради бъдещето му. След това трябва да го представим пред общото събрание, чието първо заседание се проведе на 31.05 от 12:45. Разбира се, има и много други въпроси, които трябва да обсъдим с учениците и да изслушаме техните идеи и проблеми.

Провел: Антон ВЛАЙКОВ

Шкафчетата – нож с две остриета

Ето че дванадесетокласниците освободиха някое и друго шкафче! Най-сетне, радват се вие. Хубаво е да го имаш. Особено тези, които едва сега идват в голямата сграда. Аз лично имам ключ от две шкафчета, обаче какво от това?! Изпатих си! Не искам да обвинявам никого, защото разсеяността често ми погажда но-

мера, но шкафчетата не са най-сигурното място за съхранение на ценни вещи! Честно, изчезнаха скъпи неща. Пазете се! Сменете си катинара, ако видите, че пружинката му изскача или ключът не става, за да не се наложи да пишете нещо подобно! И без това през процепите аз самата мога да се напъхам вътре, поне да ня-

ма повече пострадали! Иначе... полезни са за съхранение на екипа по физическо (едва ли някой ще ви свие гумениките), а и все още ме крепи надеждата, че в елитна гимназия като нашата такива случаи не са обичайна практика. Така че, ако се уредите, просто внимавайте. А btw., ако нямате познати от завършилите, споко, наме-

рете си шкафче без катинар - и да ви е честито! Другият вариант е да платите добре на някой от по-големите да ви преотстъпи своето, но доста здраво ще се „оръсите“. Р. S. Запомните, че е във ваш интерес е да си мъкнете тухлите по немски и английски до вкъщи и обратно, нали?!

Димира ТЕНЕВА

Предай щафетата

Годината е 2006-а, денят – 23 май, а събитието – същото, т.е. традиционното – лекоатлетическа щафета при тежки условия за участниците (жега, неравен терен, липса на екипировка). Но иначе – истинско удоволствие за организатори, участници и зрители, защото щафетата е шанс за създаване на екип, за усещане на тръпката, че гониш времето. Има особена символика, че в деня на прощаване със зрелостниците участваме в истинско състезание и поемаме щафетата от тези, които си отиват оттук.

Обиколката на ЕГ „Пловдив“ се провежда по утвърден от години маршрут и има регистрирано рекордно време – 1.38.0 от 11-и* през 2002 г. Оттогава постижението не е подобро, както години наред

Ето ги и тазгодишните рекордьори – 11-а клас

никой не може да надмине рекордния „полет“ на Стефка Костадинова (209 см – скок височина). В ЕГ „Пловдив“ също важи олимпийският принцип – важно е участието. Екипите от 8, 9 и 10 клас участват в пълен състав (с малки изключения от 11). Масовата проява има и своите отличници: 11-а (1.39.0), 10-г (1.39.2) и 8-к (1.40.2).

Надяваме се, че това са първите успешни дистанции, пробягани от бъдещи шампиони. Нека не забравяме, че ЕГ „Пловдив“ извайва шампиони във всички области, а спортът е само една от тях. До догодина 23.05.2007. И не забравяйте: Здрав дух в здраво тяло!

От един редови участник
в щафетата:
Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 9-и

Толкин - хората сбира

На 9, 10 и 11 юни в Историческия музей в Пловдив ще се проведе Вторият български Толкин-фест, организиран от българското Толкин-общество. Събитието тъне в почти абсолютна мъгла. С много молби, мили усмивки и една удобна случайност успях да измъкна от организаторите информация за тазгодишния БГ Толкин-фест десетина дни преди началото му.

Провеждането на Толкин-феста в града на тепетата е на

вече може да се похвали с още едно събитие. Тази година в началото на юни обновената зала „Съединение“ на Историческия музей отново ще събере под покрива си стари прия-

път да се превърне в традиция. Пловдив, който носи славата на културна столица на България,

тели и ще срещне нови лица.

В програмата са включени: лекции, беседи, информация за протичането на учебната година в български Толкин-университет Арменелос, маскен бал, демонстрация на ЛАРП и други мероприятия.

А заглавието на статията ще разберете, само ако се присъедините към нас.

<http://www.armenelos.org/fest/2006/index.php>

Пену ЯКОВА

Бел. рег. - статията е от 31.05.2006 г.

ПОЕТИЧЕН КОНКУРС

ШЕСТИ НАЦИОНАЛЕН ПОЕТИЧЕН КОНКУРС

„ЗА ЕДИН ПО-ЧОВЕЧЕН СВЯТ“ НА РАДИО „ВЕСЕЛИНА“ И „VESELINA“ TV 2006

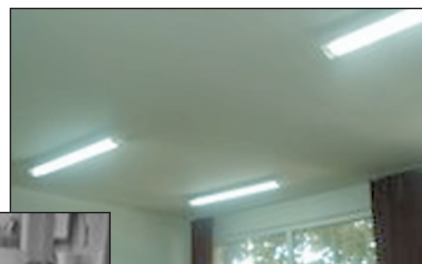
Вече за шести път се провежда националният поетичен конкурс на радио „Веселина“ и „Veselina“ TV. Конкурсът е целогодишен, като в него могат да участват всички желаещи, без значение от възрастта. Могат да се изпращат до пет стихотворения или до 25 епиграми, като задължително условие е творбите да не са публикувани. Материалите трябва да бъдат в пет разнообразни екземпляра, като на всеки лист се отбелязва името на автора, адрес и телефон за връзка. Лауреатите на конкурса губят правото си

на участие в следващите му издания. Неспазилите условията се декласират. Творбите трябва да бъдат изпратени до 15 август, 2006 г. на адрес: 1407 София, бул. „Черни връх“ 43, „VESELINA TV“, или на адресите на радио „ВЕСЕЛИНА“ по места. Организатор на конкурса е Петър Краевски, а в журито влизат някои от изтъкнатите имена на българското литературно творчество. Нека всички желаещи да участват ги съблъгства неизменно творческо вдъхновение!

Маргарита ПЕЕВА

Нови придобивки в училище

Винаги съм се чудил дали не може да бъде по-тъмно в класните стаи през зимата. Сега този мой (а и не само мой) проблем е решен. Вече сме горди „собственици“ на нови луминесцентни лампи в класните стаи на първия и втория етаж в гимназията. Да се на-

дяваме, че, когато се върнем от ваканция догодина, и остатъкът от третия етаж ще блести в бяло. Междувременно се сдобихме и с нова копирна машина, която безспорно прави по-добри копия. Инсталацията и разучаването ѝ доведе до малък хаос на портала, но, както се казва: „Трай, бабо, за хубост!“

ban4ev

На 01.06.2006 випуск 207 предаде молбите си за ЗИП. Информацията около този вид обучение е доста оскъдна, а въпросите – много, затова се опитам да синтезирам най-необходимата информация за следващите випуски и да ви разясня какво представлява ЗИП.

Съществува константа в образователната ни система, наречена общообразователен минимум. Това са задължителните знания и умения, необходими за успешната реализация на учениците. Структурата на учебния план

обхваща три вида подготовка – задължителна, задължителноизбираема и свободнoизбираема (т.е. познатите ни аббревиатури – ЗП, ЗИП и СИП). Задължителната подготовка осигурява общообразователния минимум. Новото в новия учебен план са ЗИП и СИП, които изразяват свободата ни на избор. Присъствието на ЗИП в началния и

ЗИП – обучение според интересите

прогимназиалния етап от обучението е незначително, но в гимназиалния етап, т.е. етапът, в който се намират учениците на ЕГ „Пловдив“, ЗП и ЗИП си поделят учебния план на половина. Часовете по ЗИП в дванадесети клас са четири седмично по всеки предмет, за сметка на което се редуцират другите часове.

Новият учебен план поставя въпроса и за качествата на учителя – дали той ще е просто „симпатичен“, ще преподава добре или пък ще задоволява изискванията на родителите ни за строгост в учебно-възпитателния процес – неговата фигура е водеща в избора на всеки ученик. От по-големите си братя, сестри и приятели ние научаваме всякакви неща – и добри, и лоши – за учителите, които никога не са ни преподавали. Затова и най-често задаваният въпрос е кой ще води часовете по ЗИП догодина. Училището мълчи. „Никой не знае, все още“ – сподели г-ца Нончева. Заместник-директорката обясни, че до есента не е известно кои програми по ЗИП ще бъдат одобрени и финансирани от общината.

Пену ЯКОВА

Нашето лелче:

Аз съм най-голямата част от гимназията!

ВИЗИТКА:

Име: Елисавета Тодорова (нашето лелче)

Работно място: Големият павилион между двете езикови гимназии

Стаж: 27 години, от които 5 са в ЕГ „Пловдив“.

Семейно положение: Омъжена, с две деца – син и дъщеря.

Зодия: Водолей.

Рождена дата: 04.02.1957 г.

Девиз: Няма значение на колко години си, важно е на колко се чувстваш!

— Как и кога попаднахте на територията на ЕГ „Пловдив“?

— През септември 2001г.

— Чувствате ли се част от гимназията?

— Ооо, аз съм най-голямата част от гимназията!

— Как изглеждат учениците на ЕГ-то във вашите очи?

— Разкошни са.

— Кои са по-добри клиенти – учениците от ЕГ „Пловдив“ или тези от ЕГ „Иван Вазов“?

— Разлика няма, обичам едновременно всички!

— Приятелите казват за вас, че...

— Не съм добре, но ще се оправя.

— Вие се определяте като...

— Приятелка на всички, готова винаги за разговор.

— През свободното си време обичате...

— Да плета на една кука.

— Какво ви кара да се усмихвате искрено?

— Присъствието на млади хора.

— Кой е най-големият ви порок?

— Кафето, но мисля, че ще се справя с него.

— Какво мразите у хората?

— Лицемерието и лъжата.

— Какво бихте искали да кажете на учениците на ЕГ „Пловдив“?

— Всички са млади, добри и красиви. Вярвам не толкова, че има лоши деца, колкото, че има и лоши възрастни.

— Кой е любимият ви стих?

— „Две хубави очи“ на Яворов.

Провел:

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 9-и

Две хубави очи

Душата на дете в две хубави очи; – музика – лъчи
Не искат и не обещават те...
Пейо К. Яворов

Данка Хаджиева:

Определям се като човек на времето

ВИЗИТКА:

Име: Данка Хаджиева

Работно място: Магазинчето на спирката

Стаж: 26 г.

Семейно положение: Омъжена

Зодия: Лъв

Рождена дата: 27.07.1959 г.

Девиз: Винаги напрег!

— Как и кога попаднахте на територията на ЕГ „Пловдив“?

— През 1986 г., когато закупих магазинчето.

— Чувствате ли се част от гимназията?

— Да, разбира се, чувствам всички като мои деца.

— Как изглеждат учениците на ЕГ-то във вашите очи?

— Млади хора с много големи възможности... Сладурчета!

— Кои са по-добри клиенти – учениците от ЕГ „Пловдив“ или тези от ЕГ „Иван Вазов“?

— Не мога да ги деля, всички са еднакви.

— Приятелите казват за вас, че сте.

— Вискателен човек и строг шеф, но винаги усмихната.

— Вие се определяте като.

— Човек на времето, защото трябва да сме в крак с него.

— През свободното си време обичате.

— Да гледам внучката си и да играя бинго. Просто да си почивам, макар да нямам достатъчно време за почивка.

— Какво ви кара да се усмихвате искрено?

— Животът, красотата, всичко...

— Кой е най-големият ви порок?

— Не пия, не пуша, не ходя по мъже, но си падам малко по хазарта.

— Какво мразите у хората?

— Лъжата и лицемерието.

— Какво бихте искали да кажете на учениците на ЕГ „Пловдив“?

— Да се веселят много и да бъдат все такива.

— Кой е любимият ви стих?

— „Панаири“ на Дамян Дамянов. Харесвам го, защото животът е точно това – панаир...

Провел: Пламена ГЕОРГИЕВА

Панаири

Панаири – свят отрупан с толкоз хубави, примамливи неща!

Ах, да можех да си купя днеска своето детство, утре – младостта...

Дамян Дамянов

Мариян Аджиларски:

Бъдете по-спокойни голямото междучасие, щото много се изнервям!

— Как и кога попаднахте на територията на ЕГ „Пловдив“?

— Тук попаднах 2002 г., в началото на учебния сезон.

— Чувствате ли се част от гимназията?

— Да, чувствам се част от гимназията, защото всяка година изпращам абитуриентите и съм част от завършващите и не само от тях...

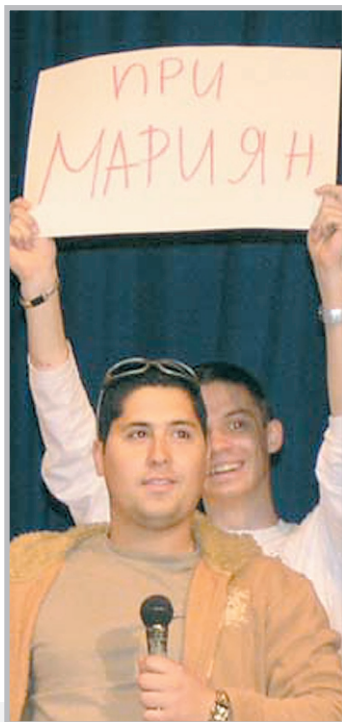
— Как изглеждат учениците от ЕГ-то във вашите очи?

— Доста диви и бурни, но все пак... детство.

— Кои са по-добри клиенти – учениците от ЕГ „Пловдив“ или тези от ЕГ „Иван Вазов“?

— Бих казал, заради втората смяна, ЕГ „Пловдив“.

— Приятелите казват за вас, че сте?

ВИЗИТКА:

Име: Мариян ИВ. Аджиларски

Работно място: „При Мариян“, (собственик)

Стаж: 4 г.

Семейно положение: неженен

Зодия: Водолей

Рождена дата: 02.02.1980 г.

Девиз: нямам

— Забавен, откровен.

— Вие се определяте като?

— Обичам си работата, вискателен.

— През свободното си време обичате?

— Да прекарвам времето си с моята приятелка, която ми е и колежка.

— Какво ви кара да се усмихвате искрено?

— Клиентите.

— Кой е най-големият ви порок?

— Че обичам Диана!

— Какво мразите у хората?

— Лъжата.

— Какво бихте искали да кажете на учениците на ЕГ „Пловдив“?

— Да бъдат по-спокойни голямото междучасие, щото много се изнервям.

— Любим стих?

— Няма.

— Пепи ЯКОВА

Кой как стига до училище?

Откакто времето се стопли, една групичка от шестима осмокласници решиха сутрин да ходят на училище от Централна гара пеш. На пръв поглед това изглежда странно и налудничево, но всъщност е много развредяващо и опресняващо мозъка. Е, разбира се, че трябва да станеш един час по-рано, което е проблем за по-мързеливите, но всяко нещо си има своите плюсове и минуси.

Ходенето пеш на училище ти позволява да се събудиш по-лесно, да спестиш поредните 30 стотинки или дори само да глътнеш малко чист въздух.

След като тези няколко осмокласници (предимно от немските паралелки) решиха да ходят пеш на училище, се появи друга група от пешеходци (този път английски зайци). Така се образува един вид конкуренция между немските и английските паралелки в стремежа си да стигнат до училище. Трудности по пътя почти нямаше, като

изключим импровизирания мост от две тръби над малък приток на Марица и многото охлюви рано сутрин, които всеки се стремеше да не настъпва.

Друг начин за стигане до училище е с колело. Колоезденето е спорт, който почти всеки от нас е практикувал през живота си. Много хора на нашата възраст имат колелета, които, за жалост, не се из-

ползват, а събират прах по избите, терасите или гаражите. А защо не измислим някакво предназначение на тези велосипеди – например да ги използваме като превозно средство, за да стигнем до училище. Всъщност може би малко от нас са се замисляли колко практично и удобно средство за придвижване е колелото. То притежава много предимства в сравнение с

автобусите, колите и ходенето пеш. Много от нас са страшно изморени сутрин и направо заспиват първите часове. Но, идвайки с колело, се събуждаш много лесно, което те прави готов да посрещнеш поредния изпителен с преमेждия ден. Нашето училище предоставя възможност за оставяне на велосипедите на сигурно място. Може би не всички от нас си дават

сметка, че предвижването с колело е доста бързо. Например при нормална скорост без много, много налягане, 15 минути са достатъчни за преминаване на разстоянието от Главната до училище. Това е и основното предимство на колоезденето пред ходенето пеш. Тук идва и въпросът, какви са разликите между различните начини за идване до училище.

От гледна точка на времето с колело е средно три пъти по-бързо отколкото пеш и малко по-бавно отколкото с автобус. Но какво печелим, идвайки с колело или пеш. Когато си в превозно средство ти подпомагаш за замърсяването на природата и се ограничаваш в едно затворено пространство, често натъпкано, в което дишаш тежък, замърсен въздух. Ако си заинтересован от колоезденето, посети сайта на набирация скорост клуб по колоездене „Настигни ме – Аз съм част от движението“ – www.nastig-nime.hit.bg

Алина, 8-е, Георги 8-е, Николай 8-е

СБОГОМ, ПРИЯТЕЛИ

Поглед към завършването от началното положение

Покрай моята сестра абитуриентка още в 8-ми клас се запознах с всички радостни, напрегнати и дори комични събития, съпътстващи абитуриентския бал. Само на семействата, преминавали през този етап, са познати трескавото търсене на рокли и костюми, сменянето на тапети, пробните прически и гримове и издирването на подходящо място за празнуване. Но всички тези усилия и нерви биват забравени в момента, когато видиш своя абитуриент – бляскав и щастлив. От време на време искрено ми се приискваше да съм на мястото на сестра ми. Всички дванадесетокласници изглеждаха толкова волни и щастливи. Наслаждавах се на последните дни заедно, които, както скоро осъзнах, им бяха толкова скъпи, защото помежду си те бяха изживели безброй незабравими мигове. Този ми извод потвърди наученото в часовете по литература, че смисълът е в пътя, а не в крайната цел. Затова се заех да не мисля толкова напред, а да се наслаждавам на мига. Както в повечето училища, така и в ЕГ „Пловдив“ абитуриентският бал е едно от най-вълнуващите събития през учебната година. Затова и с трескаво нетърпение всички очаквахме 23 и 24 май. Програмата на 23-ти започна със щафета. Поздравих на победителите от 8-к клас за успешното представяне. По това време в главната сграда кипяха страсти. В класните стаи развълнуваните от раздялата дванадесетокласници се сбогуваха с вече бившите си класни ръководители. Готвеха се за после-

ден път да прекратят прага на училището, в което са прекарвали, може би, най-вълнуващите пет години от живота си. Колкото и трудни да са били те, колкото и изпитания да са носили на випуск 2006, едва ли имаше някой, който да не желал да се върне във времето и да изживее отново, както най-щастливите, така и най-трудните моменти. Но мигът на раздялата настъпи и беше наистина невероятен. Абитуриентите бяха представени от една от най-колоритните и интересни учителки в гимназията – г-жа Ангелова. За всеки клас тя даде точен и неповторим коментар. В отговор въздушен ученик я вдигна във въздуха, но кабелите на микрофона попречиха на изблика от чувства. Други звезди на събитието бяха уважаваните преподаватели г-н Атанас Джамбов и г-н Иван Бришимов – двамата добри колеги и приятели. Те бяха силно аплодирани от цялата публика. Г-н Джамбов показа завидни певчески способности и артистичност, а на г-н Бришимов бе подарен специален подарък за невероятното му преподаване и отношение към учениците. Петя Мъглова от 12-и клас за пореден път ни направи съпричастни с чудния си талант с песента „Излел е Дельо хайдутин“. Празникът завърши с химна на училището и хоро. Абитуриентската вечер се състоя в новотела и продължи в дискотека „Ескада“. На другата сутрин випускът замина за продължи купона в Слънчев бряг.

НА ДОБЪР ПЪТ, ВИПУСК 2006!

Мая КУМАНОВА 8-е

Време за равностметка

Още една година измина.. Но наистина тя беше доста по-различна. Година, в която много от нас пораснаха, намериха себе си, любовта си; разбраха, какво наистина искам от този живот и как да го постигнат; научиха неща (не само свързани с ученето, но и с хубавите и лоши неща в света, които и да искаме, и да не – ще ни преследват винаги). Да, наистина една важна година.

Какво научих аз? Нау-

чих се никога да не бързам, да не подценявам или надценявам и да виждам нещата и от гледна точка. Какво разбрах? Разбрах, че сега е момент да пробвам всичко, което ми дава този живот. Тези години никога няма да се повторят и не е нужно да бързам да порасна, защото тогава ще искам пак да съм на 15, пак да нямам проблеми, грижи и пак да живея свободно. Разбрах, че не е нужно да бързам в нищо,

защото, ако опитам всичко, то ще се загуби интересът от това да откривам, търся и мисля.

Какво няма да забравя? Няма да забравя общенията, полянките и всеки път, когато мина покрай тях, ще си спомням веселите и лошите мигове, приятелствата и предателствата и най-вече колко много се промених тази година и колко много тя повлия на мен и на останалите.

Мая

АНКЕТА

— **Какво ще пожелаеш на учителите и учениците от ЕГ „Пловдив“?**

— Учителите да бъдат все така високо квалифицирани, добри, разбиращи, и строги. А учениците да си обичат училището. — Георги 12-е

— Все така и само напред! — Ивелина 12-б

— Много късмет в бъдещите начинания и много положителни емоции! — Габри 12-и

— На учителите да се стремят към по-голяма близост с учениците, а на учениците да мислят главно върху реализацията на знанията си. — Тонимир 12-е

— Какво ще ти липсва най-много?

— Хората и приятелите. — Георги 12-е

— Учителите и емоциите. — Ивелина 12-б

— Приятелите и обстановката. — Цветомира 12-а

— Вълнението преди важни контролни. — Тонимир 12-е

— **Можеш ли да опишете с ЕГ Пловдив с няколко думи?**

— Втори дом. —

Цветомира 12-а

— Много яко! — Ивелина 12-б

— Главната сграда винаги е изпълнена с напрежение докато общенията са в пълен контраст. Най-посещаваните места бяха тоалетните, кафе-машината и пейките.

— **Най-вълнуващото преживяване за тези пет години?**

— Ако се отнася за гимназията, за мен това бяха футболните турнири между класовете. Тонимир 12-е

— **Коя година ще ти липсва най-много?**

— Всички. Може би тази, защото вече се усещаше раздялата и оценявахме моментите. — Цветомира 12-а

— **Какви са планове ти за бъдещето?**

— Да покоря света на рекламата. — Габри 12-и

— Кандидатстване и тръгване по стъпките на мини мечтите, които съм си поставил като цели в близкото бъдеще. — Тонимир 12-е

Мая КУМАНОВА 8-е

Накъде вървим, накъде отиваме

Съмнение

Смътно си спомням Седин концерт през юни, всъщност може би беше май. Едно турне на рок банди, български рок банди, под наслов „Накъде вървим, накъде отиваме“. Бяха времена, когато аз, преоткрила себе си за сетен път, посещавах подобни мероприятия с нарастващ и все по-неоснователен ентузиазъм. Спомням си смътно как бях облечена, спомням си мириса на влажната земя, беше валило... може би наистина е било през май. Една мелодия все изплува в мен: „Храстът казал на дървото...тра-ла... бла...“. Но не помня сама ли бях, имаше ли с мен приятели...

Скоро бях на концерт на „Остава“, с приятели. Не беше валило, но щеше да вали. Ужасно ми се прииска да се върна на площада под библиотеката в Асеновград, за да разбера какво, кога, как и с кого... се беше случило. Сега, отново, застанала пред себе си, се питам същите въпроси, но за неизживени спомени, за бъдещи забрави. Всъщност имам отгов

вор на всички запитвания. В края на учебната година, преминала през изпити – мой собствен, повлиян и предопределен избор – в навечерието на едно дълго пътуване навън, заобиколен от хора – познати, роднини, семейство, приятели – аз просто следвам избора си. („It is not easy when the road is your driver.“). Защо продължавам да разпитвам отговорите?

Лятото ще бъде кратко и няма да ми стигне за нищо заплаувано. Но кой от плановите ми е проработил? Лятото ще бъде дълго и ще се случва вечно нищо, защото все ще чакам... все ще чакам. Но дали защото сега трябва да взема решение, едно важно, опашато решение, дали защото не ми се иска да го правя, или просто защото не мога, това лято ще бъде истински ад.

Реших да почерпя мъдрост от личния си не прекалено богат опит. Поразрових се във времето преди гимназията. Вярно – сама я прецених, сама я харесах, сама я избрах и сам-сама успях да открия място в нея.

Но тази гимназия с всичко, което ми е дала и всичко, което съм вложила в нея, не е това, което избрах. Заблуда. И сега – съмнение във всеки следващ избор. Най-великите умозаклучения, изследвания, формули, учения и теории водят началото си от съмнението. Поне една значителна част от тях, която не е имала щастieto да се роди от случайност или най-обикновена грешка. Как се живее със съмнение... обаче?

Всеки неуспех, провал или разочарование поражда болез

нено чувство за несигурност и порив да търсим истината. Остава съмнението, че истината няма да е онази, която ни се иска да е, че това, което ще открием, няма да е онова, което сме търсили. И така... цял живот, един цял живот, едно-единствено съмнение, което хвърля булото на неяснотата върху всяка дейност, мисъл, порив и усещане. Плодотворно, животелно, съдбовно или обезсмислящо, погубващо. Можем ли да се изхубим?

Мисля, че съмнението като явление в

нашето общество (младите хора в България, които за кратко ще наричам така) може да се оприлича на стара болестка в кръста, резултат от една бележита травма – комунистическия крах. Но съмнението не е само едно хронично заболяване – то е зараза. Започва се с раждането. Пръкнали се в реалност, препълнена със съмнение към властващите, полицията, учебните институции и здравната система, ние наследствено... или придобито започваме да изповядваме същата религия и...

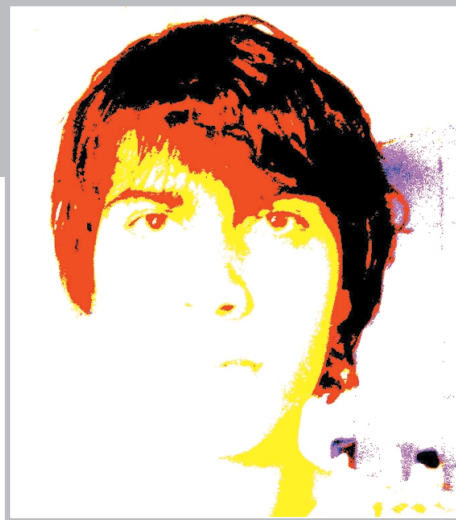
И по-малко от месец преди лятото тръпна в съмнително очакване да направя погрешен или най-малкото заблуден избор, за да си го следвам още няколко години и той да бъде моето оправдание за много бягства, много душевни злополуки и множество измамни радостни успехи. Но нека не заблуждаваме себе си – дългосрочните планове просто не работят. Ще чакам следващото разбулване, следващият „spomen to be“.

Камелия ПЕТРОВА

Честито, колеги! Не ни забравяйте, когато покорите върховете!

Въпреки че идват празници, не бъдете без делници

Сигурно ви се е случвало да стоите в час по немски или английски след вълнуващата лятна ваканция, да се опитате да кажете нещо на съответната реч и да осъзнаете, че просто думите не идват в устата ви. Това се случва, тъй като продължителното не използване на даден език води до преминаване на активната лексика в пасивна. За наше огромяна радост (да, бе) има начини,

по които можем да запазим трудно натрупаните знания активни:

- Гледайте филми и телевизия на съответния език. Многобройните DVD-та с американски произход във видеотеките са прекрасна възможност да слушате native speaker. Просто не включвайте българските субтитри или, ако гледате филма по телевизията – не ги четете!!! От телевизионните канали добър избор е Hallmark

channel, защото всичко там е на British English. Що се отнася до немските филми – не ви ги препоръчвам, защото в основата си повечето са филми тип „Пепеляшка“ – бедното момиче се жени за богатия принц и заживява честито на частен остров!. За сметка на това пък кабелните оператори предлагат солиден брой немскоезични канали. Най-добрите са Pro Sieben, RTL,

SAT1, но не ги гледайте рано сутрин, а към 17-18 часа. Да не говорим, че немските телевизии доста често излъчват американски кинопродукции, които са дублирани на високо ниво и биха развили много добре слуха ви към немския език.

- Четете книги! Това е най-добрият начин (ако говорим за английския) за овладяване на правописа и заучаването на нови думи и фрази, съотнесени към правописа. Много приятни за четене на английски са книгите на Dan Brown - Angels&Demons, The Da Vinci Code, книгите за Хари Потър, а също така и Man and Boy на Tony Parson. Една много увлекателна немска книжка е Trotzdem hab' ich meine Traume на Anatol Feid. Голямо разнообразие от литература на немски език можете да намерите в немската библиотека в града, която се помещава в главната сграда на „Иван Вазов“. Ако търсите нещо

неопределено, можете да минете и през Немския център в училище и да си изберете нещичко от книжния базар там.

- Намерете си penfriend. Подходящи сайтове са www.palnet.net и www.mylanguagexchange.com. Тук ще срещнете хора, владеещи определен език на едно наистина добро ниво – Опитайте!

- Накрая остава най-ползотворния и приятен начин за научаване на език – посещаване на страната, в която той се говори. Много фирми предлагат изгодни оферти за лятни екскурзии до Австрия или Германия, з.В... Сега се сформират и групи за ученически езикови лагери – разровете се из интернет. Освен, че ще научите езика, ще запазите и прекрасни спомени.

Приятна Ваканция и УМНАТА!!!

ban4ev

Внимание! WC патрул

Всички сме ги виждали в новото им амплуа, което ни кара да се смеем шумно или да се възмуждаме тихичко помежду си. Става дума за лелките, или т.нар. хигиенистки, които след последния педагогически съвет бяха принудени да добавят нова точка към трудовата си характеристика и да обогатят полето си на действие: по време на часовете на всеки етаж по една лелка (хигиенистка вече е понятие твърде ограничено по своя смисъл) дебне да не би някой от нас да си позволи лука да излезе по време на час. Така, ако някой учител се излъже да ви пусне до тоалетната и ви заловят на мес-

топрестъплението, ще запишат номера и класа ви и може да пострада те и вие, и въпросният учител. Обяснението за това нововъведение в училищно- възпитателната дейност в името на КОНТРОЛА и ДИСЦИПЛИНАТА е, че по този начин се предотвратява безразборното шляене на ученици по време на час, което пречи на учебния процес, както и вандалските прояви, за каквито, за съжаление, има достатъчно примери.

Практиката в последните дни обаче показва, че новият метод не действа според очакванията. Всъщност ние, учениците, така и не разб-

рахме какво точно е решението на педагогическия съвет, защото всеки учител го интерпретира по свой начин, а заповед, както винаги, до нас не достига. Понасяйки последствията от това решение, все повече се убеждавам, че дали в идеята, или някъде в изпълнението ѝ нещо куца.

Но колкото и абсурдна да е тази мярка, тя е много показателна и както ние, учениците, така и учителите трябва да се замислим как и защо се стигна дотам да ходим до тоалетна по график. А по силите ли е въобще на някого да се придвижи по претъпканите коридори и стълби

да задоволи, въпреки опашката пред съответните помещения, физиологичните си нужди и да стигне по същите тези претъпкани коридори и стълби до следващия кабинет, и то преди първия звънец, тъй като от нас се изисква да влезем в стаята с неговото биене? Поздравления за всички, които успяват! А, ако по пътя към целта видите в някой ъгъл, поседнала на стол някоя от лелките да чете вестник, не си мислете, че кръшка от работа. Тя просто се готви за поредното си дежурство.

Блага ЗЛАТЕВА

Бел. ред. вече няма WC патрул

Нима всичко свършва тук?

Светът ти се върти, но не от наздравецата, вдигната току-що, а защото губиш част от себе си. Въздухът не ти стига, защото сълзите напират, в очите, в сърцето ти. Усещаш приятелска ръка на рамото си. Сега тя е там, но след време ще я няма. Чувстваш топлината, която те обгражда и осъзнаваш колко преходна е тя, колко крехко е всичко, което сте създали заедно, заедно с твоя клас, с твоя випуск, с твоето училище. Не искаш да ги пускаш. Искаш да задържиш всички тук, в този миг, но знаеш, че ще ти остане само споменът. Споменът за този прекрасен ден и за трите страхотни вече-

ри в Слънчев бряг, за петте невероятни години, прекарани заедно. Нима всичко свършва тук? Това е една болезнена раздяла, но „всеки край е и едно ново начало“. Тези думи, веднъж казани, са останали във вечността, думи на един приятел, думи от сърце. Изречени, за да вдъхнат живот и оптимизъм, те подтикваат към нови мечти.

Независимо къде си, звездите и луната ще са винаги там, високо. Те ще светят за теб! Ще ти напомнят, че има по частица от теб в

спомените на приятелите ти, на учителите ти, на всички, които обичаш. Ако се почувстваш самотен, длъжен си да знаеш, че има хора, които вярват в теб. Не можеш да ги оставиш да смятат, че са пропилили пет години като твои съученици и не са те променили с нищо.

Лист хартия с размазано по него мастило, това щяха да са тези думи, ако всичко бе написано на ръка. Макар напечатани, те са истински. И това късче хартия може да намери мястото в огромния ти портфейл, който и бездруго е вече изпълнен с купища непотребни хартийки. Това училище вече е извоювало позициите си на бойното поле, не му позволявай да губи войната. То те събра с невероятно силни съюзници, приятели. Животът е непрестанната борба, в която не си сам, имаш всички нас като подкрепление ;) Оттук тръгва всичко...начало, а не край...

Моника 11-ж (12-г)

Всеки ден на път за училище се сблъскам с една и съща гледка – кошчетата са обградени с армия от боклуци, недостигнали до крайната си цел. И всеки ден се чудя: „Защо?“

Защо, при все че има толкова много казани, кошчета и кофи, продължаваме да си хвърляме отпадъците по земята? Защо винаги се намира по някой ученик, който решава, че е по-умно да метне опаковката от вафлата си зад някой храст, вместо в така услужливо поставеното кошче? Явно малко сме останали тези, които искаме да оставим нещо по-добро и по-красиво след себе си.

За съжаление това, което оставяме след себе си, не е особено лицеприятно, камо ли полезно.

Baskets everywhere... rubbish, too

Щом купонът свърши, всеки си тръгва и оставя „който иска“ да чисти. Но какво пък... Поне следващият попаднал на това място човек ще има какво да разглежда и на какво да се диви. Дори това да означава всички да тънем в пластмасови чашки, кутии от цигари и празни бутилки. Ех, мил роден край...

И ний сме дали нещо на светът – отпадъци, боклуци, книжки – колкото си щат!

Свет

Делта Те обявява конкурс!

Познайте изпълнителя и името на тази песен и ни ги изпратете на e-mail-а или пощенската кутия в училище заедно с име и клас, а може и други координати, за да ви издирим по-лесно, и един от вас може да спечели нашата специална награда! А тя е: представяне в следващия брой с интервю и снимка. Печелившият ще бъде определен чрез жребий.

I once knew a girl
In the years of my youth
With eyes like the summer
All beauty and truth
In the morning I fled
Left a note and it read
Someday you will be loved.

I cannot pretend that I felt any regret
Cause each broken heart will eventually mend
As the blood runs red down the needle and thread
Someday you will be loved

You'll be loved you'll be loved
Like you never have known
The memories of me
Will seem more like bad dreams
Just a series of blurs
Like I never occurred
Someday you will be loved

You may feel alone when you're falling asleep
And everytime tears roll down your cheeks
But I know your heart belongs to someone
You've yet to meet
Someday you will be loved

You'll be loved you'll be loved
Like you never have known
The memories of me
Will seem more like bad dreams
Just a series of blurs
Like I never occurred
Someday you will be loved

Цветомир, 8-з

Човек постоянно се променя

ТЕ ПОБЕДИХА
Песента, чийто текст ви представихме в миналия брой, беше „Killing Me Softly“. А победителят в конкурса е Цветомир, 8-з.

— **Кой си ти?**

Цветомир — няма смисъл да се самоопределяш, защото човек постоянно се променя. Делата му говорят за неговата същност.

— **Кажи ми нещо, което искаш всички да знаят за теб.**

— Искрен съм, честен съм и държа на думата си.

— **За какво мечтаеш?**

— ...Свят без омраза и завист. Пък и концерт на Gorillaz или на Red Hot Chili Peppers в Пловдив няма да ми се отрази зле, защото първото ми желание е теоретически неосъществимо:-)

— **Какво правиш в свободното си време?**

— Слушам музика. Пък и само от музика се интересувам напоследък.

— **Какво е първото нещо, което правиш сутрин?**

— Пускам си музика.

— **Любим филм?**

— „Forrest Gump“. Доста е философски стига да вникнеш в него.

— **Коя е любимата ти песен?**

— Is this Love на White Snake.

— **Любимата ти книга?**

— „Властелинът на пръстените“ - и трите части.

— **Обичаш...**

— ...живота, истинските приятели, природата, хубавата

музика, истинските хора и топлото време.

— **Мразиш...**

— ...лицемерието, глупостта и лъжата. Дразни ме и чалгата, но няма смисъл да мразиш нещо, което не ти пречи особено.

— **Приятели са...**

— ...хората, на които

можеш да разчиташ, с които можеш да споделиш болката - тези, които те разбират. За съжаление, такива хора не са много.

— **Разкажи ни някоя весела история, която ти се е случила като ученик в ЕГ „Пловдив“.**

— Глупости всеки ден се мислят и вършат. Сега не мога да се сетя за определена случка, защото са много.

Моника, 11-ж

Петър Атанасов:

Четете вестника и не приемайте живота насериозно!

Да се прибереш в България за няколко дни, за да се видиш с най-близките, и да прекараш всичкото си свободно време в училище. Абсурд! Лудост!

Петър Атанасов обаче не мисли така. Бившият възпитаник на ЕГ „Пловдив“ щеше да бъде 11-к клас, ако по стечение на обстоятелствата не бе попаднал в Англия. Сега той учи в The King's School (Grantham), но още пази приятелствата си от ЕГ-то и реши да ни навести. Тази жизнерадостна личност не пропусна да остави следа и в училищния вестник. Сподели с нас мнението си за разликите в образователната система и социалния живот:

— **Как ти щукна да идваш на училище, когато си във ваканция?**

— Училището е мястото, където се събират най-много млади хора, където можеш да си поприказваш с тях. А това, че тях ги изпитват, ами... шанс:)

— **По същия начин ли проверяват знанията ви в Англия?**

— Не. Програмата е разделена на модули. В края на всеки от тях правим тест. Като резултатите се оценяват по точкова система. Нямаме бележници, но накрая има сериозен изпит, който се провежда в цялата страна. Проверява се от изпитна комисия, която е абсолютно обективна.

— **А каква е ролята на учителите?**

— Ооо, учителите там имат страшно много работа. Обясняват ужасно много, ако някой не е разбрал нещо, всичко се повтаря отново. Не разчитат само на учебника, а правят разнообразни странични проучвания. Освен това всеки семестър пишат герот за успеха на всеки ученик поотделно.

— **Има ли някаква разлика в отношение то на англичаните към теб?**

— Самият факт, че си чужденец, дори да се правят, че няма разлика - има. Особено напоследък с толкова много имигранти в Англия, на тях им е писнало. А и аз не се чувствам в собствена-та си страна.

— **Какво прави Великобритания толкова различна от България?**

— Там всичко се върти около парите. Ако нямаш пари, си един от малкото. Тук, ако нямаш - си един от многото. Има с кого да си споделиш мъката. Англия е бъдещето, а България - миналото, и се надявам никога да не дойде в бъдещето. Така си я харесвам, може би защото я гледам отстрани. България е романтична страна. Тук можеш да си вземеш семки и да седнеш на фонтана в Градската. Други са ни проблемите...

— **Какво те тегли най-силно към България?**

— Приятелката ми!)

Моника, 11-ж

Петър Краевски

„Това, на което ме научи Английската гимназия, е преди всичко да ценя истинските приятелства и да се науча на дисциплина.“

— Кое ви накара да изберете Английската гимназия?

— Тъй като беше елитна гимназия, а и аз исках да кандидатствам международни икономически отношения, я избрах по естествен път.

— Кои от преподавателите си спомняте?

— Ами спомням си г-жа Аргирова с най-най-светли чувства. Тя беше моята класна. Спомням си и г-н Кръстев, който преподаваше много забавно, и... другаря Джамбов. Изключително колоритна личност, много го уважавах.

— Разкажете някоя лудория, случила се в училище.

— По бригадите попрекалявахме с алкохола. В нашата група си имахме китаристи и, като пийнехме малко, започвахме да пеем Бийтълс и други песни на английски. Освен това по време на междучасията ходехме да пушим на Марица.

— Кога открихте склонността си към писане на поезия?

— Първоначално започнах да се занимавам по-сериозно със сатира. Когато бях ученик в Английската гимназия, започнах да публикувам активно в „Стършел“ и други вестници. Паралелно с това съм писал и поезия.

— Ваша е идеята за заглавието на конкурса „За един по-човечен свят“. Смятате ли, че поезията прави хората по-човечни?

— Мисля, че поезията, поне в процеса на четенето, те прави по-добър. Всеки има различен подход към поезията. Понякога много зли чувства те карат да посегнеш към листа. Поезията не винаги е бравурна, розова. Може да се третира от някои като ценна, а от други – като неценна. Понякога може да бъде просто суета, повод за някой да излезе на бял свят, да бъде публикуван някъде.

— Казват, че хората на изкуството са едни от най-чувствителните индикатори за проблемите на едно общество. Според вас кои са проблемите на българското общество в културен аспект?

— Най-големият проблем на българите е, приобщавайки се към голямото европейско семейство, да не загубят българския си дух.

— Мислите ли, че в този динамично развиващ се свят и след сто години хората ще имат време за поезия?

— Това е задължително. Откакто има хора, те се сблъскват с някакви проблеми, а породената болка ги кара по някакъв начин да преосмислят проблемите и да търсят катарзиса – съпреживяването на болката и очистването от нея.

— Какво е вашето мнение относно нашумялата напоследък мания да се пише хайку?

— Много българи пишат хайку, без това да е наистина хайку. Този стил си има строги правила, не е просто написани няколко реда. Той трябва да изразява състояние на духа.

— Във връзка с публикувания в нашия вестник литературен експеримент „Поток на безсъзнанието“ – къде според вас е причината за несъстоятелните текстове на чалгата?

— Просто исках да пародирам създателите на кича в изкуството. Заявката ми е именно с тези писачи на „бързи“ текстове – те сядат и за десет минути правят едно текстче, което продават и отиват да си го „изпият“ под формата на алкохол. Но щом попфолкът съществува, значи има право на живот, просто трябва да се вкара в някакви приемливи рамки.

Подготвили: **Маргарита ПЕЕВА и Лъчезар АТАНАСОВ**

Пада лист от календара, идва първи април, а аз трябва да напиша попфолк хит, песен-убиец, да скрия шапката и на Сульо, и на Пульо, че и на стрина им Гюрга барабар, да накарам конкурентите да ми свалят и тринайсетте си бомбета, но откъде да тръгна, откъде да чопна идеяка, откъде... Я чакай, имаше едно рефренче: „Ах, Кума Лиса се залиса!“ – общо взето, глупост, но добра основа за творчески напън, абе какво ще се пъна,

стане като в она виц: „Ежко, бодеш ли“, „Не, не бода!“, „Тогава ела по-близо, че няма тоалетна хартия!“, ха-ха-ха, това трябваше да го чуе хумористчето от шестия етаж, она ден четох една негова епиграмка – тоя дудук да вземе да опише ферма за селекция на таралежи, как беше: „Тук законът повели – (директивите са ясни:/ таралежите – с игли,/ но иглите – безопасни“. Край на цитата. Има хляб в идеяката,

ама е много интелектуална, народът иска данги-дунги, кючеци и гъбеци, а това ме навежда на мисълта, че за първи април трябва да зарадвам народните маси с нов фолк хит, в който все още не знам как ще се подвизава и Ежко Бежко, все пак едно е ясно: щом лирическият герой Ежко е Бежко, значи той трябва да бяга, абе, че трябва да бяга – трябва, ама няма рима, а ако няма рима, и хоно-

Поток на безсъзнанието

направо го забърсвам, творческа заемка един вид, че Кума Лиса си е персонаж от народното творчество, „Ах, Кума Лииниса се залиииииса“... Опа, по-тихо, съседите вече спят – гърчави интелигенти, сноби нафинтифлюхани, как един не съм ги срещнал под масата в таверната, а, като казах таверна, се сещам, че пиша фолк хит на анималистична основа, значи трябва да включва и друго животно, още някоя горска гадина, кой, кой, кой... ама, разбира се – Кумчо Вълчо, само дето се чуда какво ще прави той при Кума ви Лиса, хайде малко мозъчна атака, възърц, така – Кумчо Вълчо... ще се кълчи, бинго, ще щрака с пръсти, ще хвърля гъбеци, изобщо – данги-дунги отвсякъде, пък и как звучи: „А Кумчо Вълчо й се кълчи“, опса, ако няма рима, удари ма, ясуууу, уф, я по-тихо, че съседът отгоре си купи ловна пушка, милитарист нажмоан, хващам го, че я пълни с английска сол и на обяд гърми по птици-вредители, добре че не е опушкар някой данъчен агент, момеееент, ето, вече съм настроен саркастично – трябва да въведа в текста и някой социално заострен персонаж, а какво по-заострено от един Ежко Бежко... Бе то хубаво, ама какво ще прави Ежко Бежко между Кума Лиса и Кумчо Вълчо – да не вземе да

рар няма да има, я да видим с какво се римува Ежко Бежко... – вешко, гешко, мешко, тежко... Ето я римата, значи става: „Ежко Бежко диша тежко“ – тъй де, нали всички в гората се кълчат, значи той се е уморил, завалята, и диша тежко. Има логика, има интегритет (ало, редакторът, скиваш ли к'ва дума изпрасках?), а за капак на купона идва и Баба Меца – една проверена от времето фолклорна единица и май-май вътрешното движение на творбата изисква Баба Меца да я щипнат по... Е, не може по гъзеца, пу, пепел ми на езика, какво ще кажат децата по дискотеките... Баба Меца ще я щипнат по прасеца, а пък те, слушателите, ще се сетят, че всъщност я щипят по онуй, другото място, а така, опса, евала, муцка, брех, че то се получил много авангарден текст: модерен, направо джапвам и запявам на ауфтакт: „Ех, Кума Лиса се залиса, щот' Кумчо Вълчой се кълчи!

А Ежко Бежко диша тежко!

Щип Баба Меца по прасеца!“...

...А така, дръжте се съседииии, чандрлака-чандрлака, тара- та-ра-та-та, йеее... А, кой блъска по външната врата, ало, какво, за Бога...

- Бум! Бум!

- Ааааа...

Петър КРАЕВСКИ

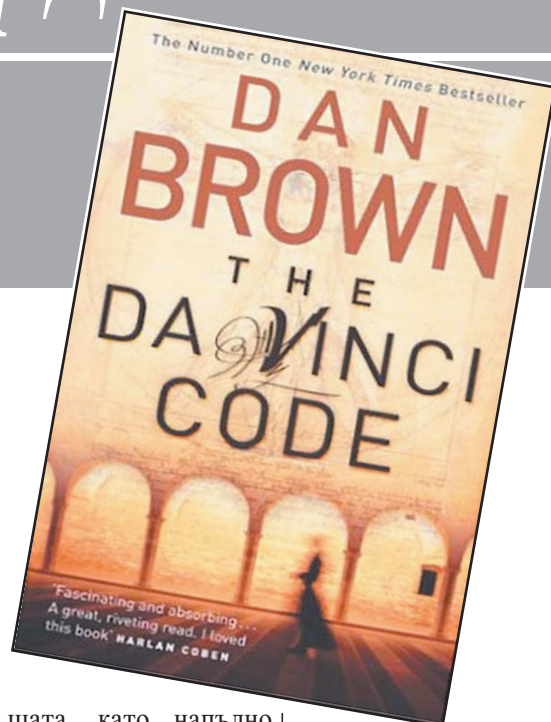
Шифърът на Леонардо - вече част и от Hollywood

Наричан най-скандалният, най-очакваният, най-богохулният, най-обсъжданият, най-спорният, най-комерсиалният, филмът, създаден по едноименната книга на Дан Браун „Шифърът на Леонардо“, прикова вниманието на милиони души по цял свят, в това число и на видни теолози, историци, експерти и критици, които разпалено осъждаха или защитаваха стойностите му. Независимо от противоречивите и доста отрицателни реакции, продукцията на „Sony Pictures“ вече е абсолютен хит, реализирал печалба още на третия ден след световната си премиера. Режисьор е небезизвестният Рон Хауърд, а в главните роли откриваме звезди като Том Ханкс, Одри Тоту, Иън Маккелън и др. Филмът стана обект на

множество разнолики критики както по отношение на стойността си като произведение на седмото изкуство, така и със съдържанието, чиито основи са поставени от книгата на Дан Браун. Религиозните въпроси, които засяга, го превърнаха в един от най-ревностно осъждащите като „ерес“-филми от Ватикана, нейната прелатура „Orus Dei“ и други християнски църкви по света. Това като че ли допълнително допринесе към неговата популярност и засилващ се зрителски интерес. Само в Бразилия (една от най-големите католически държави в света) лентата се извъртява пред очите над 1.2 милиона души през първия уикенд от премиерата си в страната, като надминава рекорда дори и на „Ледена Епоха 2“. В Италия,

въпреки призива на църквата гражданите да не гледат филма, билетите биват раздавани до последния. „Шифърът на Леонардо“ е хит дори и в Япония. Гърция не забрани филма, но листовки с призив към гражданите да не го гледат бяха отпечатани. Това, разбира се, доведе до изкупуването на абсолютно всички билети още преди премиерата. „Шифърът на Леонардо“ предизвика и негодувание то на Светия синод у нас. Своя протест изразиха и църквите в Индия. Ако оставим настрана чисто теологическата част на нещата, книгата, а съответно и филмът, засягат имиджа на ватиканската прелатура „Orus Dei“, представена през призмата на множество неприемливи за днешния свят жестокости и изключително

силен консерватизъм. До колко това е истина, разбира се, може да се потвърди само от достоверни източници, въпреки че организацията твърди, че във филма фактите се наслагват с голямо преувеличение. Независимо от всичките забрани обаче, независимо от реакциите, епохата и нивото на развитие на човека в днешно време казват своята тежка дума – теологически вярна или не, историята за Исус и Мария Магдалина, както и темата за жените се приемат без особена паника от мнозинството зрители по цял свят. Независимо от това, колко стойностна като литературно произведение се явява книгата, или филмът като плод на седмото изкуство, модерният човек е донякъде готов да приеме нещата от чисто човешката страна на не-

щата, като напълно нормални и непотъркващи силата на християнската вяра и най-вече нейните идеи и внушения. Всичко това би могло дори да се приеме като един напълно формален акт, който просто е в разрез с „общоприетото“. Не за първи път светът е свидетел на подобен фурур, грабнал умове и въображението на огромен брой хора. Може би след прочита

на книгата или гледането на филма някои все по-често ще се замислят за това, колко откровени са тези, които стоят над нас. Дали от целия този шум ще остане само прашина в историята, или ще се приеме идеята, предложена в книгата и филма, може да реши единственият и най-безпогрешен съдник – времето.

Маргарита ПЕЕВА, 10-ж

Толкин култура за начинаещи

По нещо за автора и творбите му

Толкин-фестът мина, а предполагам, че част от вас не знаят нищо нито за Толкин, нито за „Властелинът на пръстените“. Нека поправим тази грешка.

За Толкин:

Джон Роналд Руел Толкин е роден на 3 януари 1892 година. Прекарва по-голямата част от живота си в Англия. Творчеството му е пример за много фентъзи автори и занимавка за госта обикновени хора. Само в България има вече седем Толкин-общества и десетки клубове. Ако все пак сте чували за Толкин, гледали сте филма, поназнайвате нещо за „Властелина“ и искате да научите повече – в роден Пловдив има клубове. А ако сте малко по-мързеливи и не ви се ходи на сбирки или ако не ви стига времето – www.endorion.org – това е мястото, където всичко ще ви се изясни.

За книгата:

Имало някога един свят, наречен Средната земя. В него живеели веселите хобити, ниски, винаги усмихнати и винаги гладни, човеците, хора подобни на нас, елфите, неземно красиви същества с галещи гласове и безкраен живот, гжуджетата, миньори и каменоделци,

които ценели красотата и познавали силата на оръжието, и, накрая – източниците на всички проблеми – орките и техният господар Саурон, който търсел изгубения Пръстен – носител на цялата му мощ. Същият този пръстен бил открит от един хобит, мъдрите елфи и добрият магьосник Гандалф оценили силата му и решили да го пратят на унищожение, пазен от Задругата на Пръстена. След доста граматични преживявания, битки и пътуване (за които ще прочетете сами...) се стигнало до края (който също ще прочетете. Знам, че съм гаден, но не искам да ви лишавам от удоволствието).

Като цяло Толкин създава един нов свят, който обгръща читателите, завладява ги и те остават с трайни впечатления от книгата. Останалото оставям на вас. Само предупреждавам, че първите страсти може да ви поотегчат, но като цяло книгата е... повече от добра.

Maik, 10-ж

Ако все още четете, значи не сте ходили до библиотеката (книжарницата), нали? Познах, познах, познах! И защо така? Айде стига, бе! Сериозно?! Значи така... Не сте знаели какво да вземете от нея... Ами нека ви помогна с рецензията на една книга.

● Робърт Ранкин – „Нострадамус ми изяде хамстера“ За непросветените ще обясня кой е бил тоя Нострадамус, дето си е паднал по хамстерите... (това в кръга на шегата, естествено ;)). За него се знае, че е бил наистина велик пророк. Дотук с ин-

Да прочита

формацията, която ви е нужна за него, защото той въобще не се споменава. Чак на края на книгата става ясно кой по дяволите е този, дето обича да похапва хамстери... При това Ранкин го обяснява много по-добре, отколкото бих го сторил аз. Та значи, ето някои от главните герои на творбата и защо си струва да я прочетете.

Робърт Ранкин започва разказа в малкото градче Брентфорд, за да разкаже за изчезването на кръчмата „Летящият ле-

бед“. Преплитат се история в историята на историята (Объркайте ли се? За объркване си е.). Ръсел е най-отговорният, но за жалост, бездействиращ служител на компанията за кинореквизит „Флджпакър Емпориум“. Той все още не е наясно как се прави филм, но ще му се наложи да се научи. Следва така добре известният на всички ни въпрос: ЗАЩО? Е, налага му се да стане продуцент на филма, който разказва за бъдещето, миналото и настоящето. Колко банално, а? Да, но начинът, по който Ранкин ни разказва всичко, преплитай-

ки малко от миналото (ами как бихте реагирали, ако Хитлер (Да бе, Адолф Хитлер, същият!) се приземи в градинската ви барака?) и бъдещето. Ръкувайте се и с Морган – ако не бе разказал на Ръсел за кръчмата и за изследването ѝ, той никога нямаше да създаде филма, който щеше да промени бъдещето... или който го промени... Книгата е страшно интересна, различна и ако не я прочетете... Ей, къде тръгнахте? А, към книжарницата. Добре де, ясно, ама ви чакам с книга в ръка!

Забележка: книгата не е за хора със слаби сърца или нерви! Съдържанието ѝ е най-вече с обезпокоителни пасажи. Тъй като не е доказана нормалността на автора, по-добре я прочетете на един дъх и я захвърлете на някоя по-горна лавица.

Lete

Нашият отговор на статията за Единство

ДУПЛИКА

Не смятаме, че нученически вестник е най-подходящото място за политически дискусии, но след като в 9 брой на „Делта Те“ бе направено явно предизвикателство – правилна ли е ориентацията на България към НАТО и ЕС – смятаме за необходимо и ние да изразим своето мнение.

Даниел Аргилашки е в правото си да твърди, че корените на европейската цивилизация са тук, по нашите земи. Не ни ли дава това основание да се чувстваме европейци, не е ли съвсем естествено да бъдем в съюз, в който участват някои от нашите съседи, а други

се стремят да постигнат това? В днешния модерен свят не би трябвало да се разделяме и обединяваме на религиозен принцип. Еднаквата ни религия не е основание да търсим военен и икономически съюз с Русия, както предлага Даниел Аргилашки. В условията на демокрацията са възможни различни становища по един въпрос, но неубедителни са доводите, с които въпросният автор се опитва да ни убеди, че стратегическият избор, направен от страната ни, е грешен.

Русия е велика страна, тя има своите големи имена в областта на науката и изкуството, но установеният в нея в продължение на 70 години комунистически

режим задържа икономическото и социалното ѝ развитие. Как живее днес обикновеният руснак? Как самият той вижда себе си в новите си филми (сериалът „Бригада“)? Каква е ролята на мафията в руската страна? Смехотворно е Русия да ни бъде предлагана като еталон за технически прогрес, а военният и икономически съюз с нея – като изход при решението на днешните проблеми на страната ни.

В периода на демократичните промени много българи напуснаха страната и избрах да живеят в западни държави. Те са привлечени от порядъка, сигурността, организираността в тях, от високите им жизнен стандарт и техни-

чески просперитет. Затова и западните университети привличат много млади българи.

Можем ли при това положение да твърдим, че стратегическата ориентация на страната ни е неправилна? Просперитетът на западните страни е очевиден и е естествено ние да се стремим към влизане в Европейския съюз. Никой не твърди, че с влизането ни в ЕС ще потекат реки от пари. Всичко зависи от нас самите. ЕС просто открива нови, по-големи възможности за развитието на страната ни. От тях трябва да се възползваме.

Георги МАНОЛОВ,
Николай ГАРАБЕДЯН

Лятото пристига, носи слънце и ново настроение, което намира най-явен израз в облеклото. Както казват някои известни с модния си стил дами, чиито имена няма да споменавам, водещо значение за цялостното излъчване на тоалета имат аксесоарите... Аксесоарите... Можем да си ги купим за много пари (златни, сребърни, „авторски“) от лъскавите витрини на Главната или за скромните няколко лева (пластмасови, турски) от сергиите на „Капитан Райчо“ (тези, които останаха там, де). Има едно място обаче, непознато (макар и да е в центъра), скрито от погледите, в което всяко момиче или жена с въображение и страст към стилните аксесоари може да се почувства като принцеса, която има шанса да сътвори собствени си накити... от естествени камъни.

Лилав аметист, жълт, шоколадов и оранжев кехлибар, искрящосин тюркоаз, червен и розов корал, тревистозелен малахит, сиво-че-

Естествено дюкянче

рен лъскав хаметит, бял, сив и шарен седеф, млечни, тъмни и розови перли... и още прозрачни като сълзи... и черни... и най-, най-разнообразни камъчета очакват всеки желаещ да си направи сам гривна или обеци, или колие (помомичешки и свежи или по-елегантни, официални) или да си избере от готовите в приказното дюкянче. Стотици продупчени камъчета лежат в кутиите на този магазин, тип уютно дюкянче. Стените са покрити с най-разнообразни нанизи. Там на разположение има буквално всеки цвят (всичко – естествени камъни), който човек си пожелае, за да съчетае бижутото си например с цвета на блузата. А продавачът любезно и ненаатрапчиво ще ви предложи да пробвате и да си търсите из бездънните му кутии и да си нанижете, каквото си желаете. Безспорно нелъскавите рафтове, схлупеният вид на това местенце (разположено на една редица с други дребни магазини на приземния етаж (както се казва – под блока) на един от блоковете встрани от „Капитан Райчо“), както и скромните цени (от към 2 до към 15 лв.) не обещаваат на пръв поглед нещо особено. Но когато веднъж попаднеш там и ако стилът ти предполага носене на аксесоари, магията е сторена и излизането е... въпрос на време... много дълго време...

Как да стигнете до там: тръгвате от спирката на „Тримонциум“ и вървите по левия тротоар на „Капитан Райчо“, стигате до една градинка (отляво), пресичате я и отдясно се падат 2 големи блока един след друг – на фасадата на втория е магазинчето, адресът е „Ракowski“ 27.

Ако сте в подходящото настроение, приятното разглеждане!

Анонимно

Понякога едно число може да промени много неща, дори да влезе в историята или литературата. Не, не говоря конкретно за 42, просто винаги, когато се сетя за подобно нещо, през съзнанието ми минава една и съща мисъл. Тя, разбира се, не всеки път е еднаква, но да приемем, че е подобна.

Познавах и все още познавам един човек. Той никога не е бил и не е като другите. Странен до полуда, той е именно обектът на тази моя повтаряща се, но не еднаква мисъл.

Та този човек имаше една странна, по-скоро смешна, история на един измислен и същевременно напълно реален ден. На тази обикновена, но все пак не чак дотам, дата той се забърка в нещото, което в последствие му костваше много. А какво именно направи ли – ами глупост. Той не беше нито кабалист, нито алхимик, нито пък се занимаваше с магия под каквато и да било форма, просто твърде много искаше да вярва в измислени неща, но най-лошото далеч не спира до тук. Най-лошото бе, че успяваше да се убеди, че дори и измислени, тези неща са реални. И вярваше в тях. И беше щастлив, но и страдаше. Друга негова лоша характерна черта бе, че също така вярваше в магическата сила на числата. Но не беше кабалист, с риск да се повтори. И така, този мой познат повярва, че едно и четири прави пет, че пет е щастливо число и не на първия, нито на седмия, а чак на четиринадесетия ден той извърши или по-скоро създаде своята глупост. Събитията, които последваха, отминаха, без особено да развълнуват обществеността с изключение на много тесен кръг от хора около моя познат. Възбунност бяха само двама и ако изключим него, остава само един. Но той беше тя и се казваше по същия начин, както се е казвала първата дама на Франция и жена на видния държавник и политик Шарл дьо Гол.

Понякога сигурно ви се е случвало да не

Цифрова новела

харесате някого по принцип. Не че го познавате, той просто не ви харесва. Ей така, не е готин. Е, аз не харесвах и все още

не харесвам този свой познат, но той стана мой много близък приятел. Ще се зачудите как? Ами просто ужасно прилича на мен. И върши почти същите неща. Хората го мислеха за загубеняк или за нещо като американското *аутсайдер*. Не че не беше. Но което е най-странното, той никога не се опита да промени мнението на другите за себе си.

Продължава в следващия брой

Немски езиков център „Саксония-Анхалт“

Немският езиков център „Саксония-Анхалт“ в Пловдив към Фондация „Център за срещи на провинция Саксония-Анхалт“ е основан през 1999 г. С подкрепата на Гьоте Институт – София, той е единствената институция в Пловдив и региона, оторизирана да провежда изпити по стандарта на Гьоте Институт с участието на негов представител.

Ние предлагаме едновременно широка палета от езикови курсове по немски език, които съответстват на Общоевропейската езикова рамка (GER) и извеждат до следните изпити:

Нива на езиковите курсове	ниво съгласно GER	изпити на Гьоте Институт
Грундируфе A1	A1	Start Deutsch 1
A2	A2	Start Deutsch 2
B1a	B1	Zertifikat Deutsch (ZD)
B1b		
Mittelstufe B2a	B2/C1	Zentrale Mittelstufenprüfung /ZMP
B2b		
C1		Prüfung Wirtschaftsdeutsch /PWD
от C1		TestDaf
Оберstufe C2	C2	Zentrale Oberstufenprüfung (ZOP)

Видове курсове: Екстензивни – с продължителност 12 седмици, 10 уч. ч. седмично, макс. 15 курсисти в група – есенен/зимен/пролетен семестър **Суперекстензивни** – с продължителност 4 седмици, 25 уч. ч., макс. 15 курсисти в група – летен семестър **Предлагаме следните езикови семестри:** - от януари до края на юни

(зимен/пролетен семестър) записване за входящ тест – от 1. декември - месец юли (суперинтензивен) записване за входящ тест – от 1. юни - от септември до декември (есенен семестър) записване за входящ тест – от 1 септември **Актуални дати:** летен интензивен курс начало 03 юли 06 край 28 юли 06

хорариум 100 уч. ч. 5 уч. ч (45 мин.) дневно без събота и неделя - записване за входящ тест: 01-23 юни 06 входящ тест: 26 юни 06 **Адрес:** ул. „Екзарх Йосиф“ 7а , 4000 Пловдив , тел 032/655600, 655614 e-mail todorov@eu-bs.org , homepage www.dbg-bs.org

Какво е Дипломна програма на международния бакалауреат

Дипломната програма (Diploma Programme) на организацията на международния бакалауреат (International Baccalaureate Organization – IBO) е двегодишна предуниверситетска учебна програма със сериозни изисквания, която завършва с изпити. Тя е разработена за ученици на възраст от 16 до 19 години. Преминването на този курс е знак за способността на учениците да се справят с предизвикателствата на всяко едно университетско обучение и не случайно IB програмата е призната от повечето световни университети като критерий за високото ниво на своите възпитаници. Учениците учат две години по строго определен учебен материал и постиженията им на финалните изпити се съпоставят с международните стандарти на IBO. С добри резултати от изпитите си учениците имат огромен шанс за прием в най-престижните университети в света, където могат да получат допълнителни кредити и стипендии.

IB програмата се предлага на три езика – английски, френски и испански, като учебната програма все пак позволява на учениците да получат признание за своите способности и от родната си образователна система. Зад философията на IB стои идеята, че учениците от целия свят трябва да получат възможност да развият своите критическо мислене и култура на международно разбирателство, както и да бъдат изложени на различни гледни точки. Важно е да се отбележи, че IBO предоставя само инструкции как да бъде проведена IB програмата, но училищата сами следят за нейното провеждане.

Едно е сигурно – IB програмата не е за всеки. Тя изисква от учениците постоянно съсредоточаване в

техните учебни занимания, както и съзнанието, че цялото това усилие се влага в бъдещето им. За това пък IB програмата се прилага в много държавни училища по света като алтернатива на последните две гимназиални години. Селекцията за IB програмата се прави с участието на преподавателите от предишните гимназиални години, като тяхната преценка за способностите на учениците е определяща. IB програмата възнагражда трудолюбивите с огромен опит и отношение към света, нужни за успех във висшето образование и кариерата им.

Структура на Програмата

Дипломната програма включва традиционните съставни части на националните образователни планове, но и три важни допълнения, всички обединени в специфичния шест-модулен учебен модел. Учениците трябва да си изберат по един предмет от всяка група.

Group 1 – Език на високо ниво. Обикновено това е майчиният език

Group 2 – Втори език

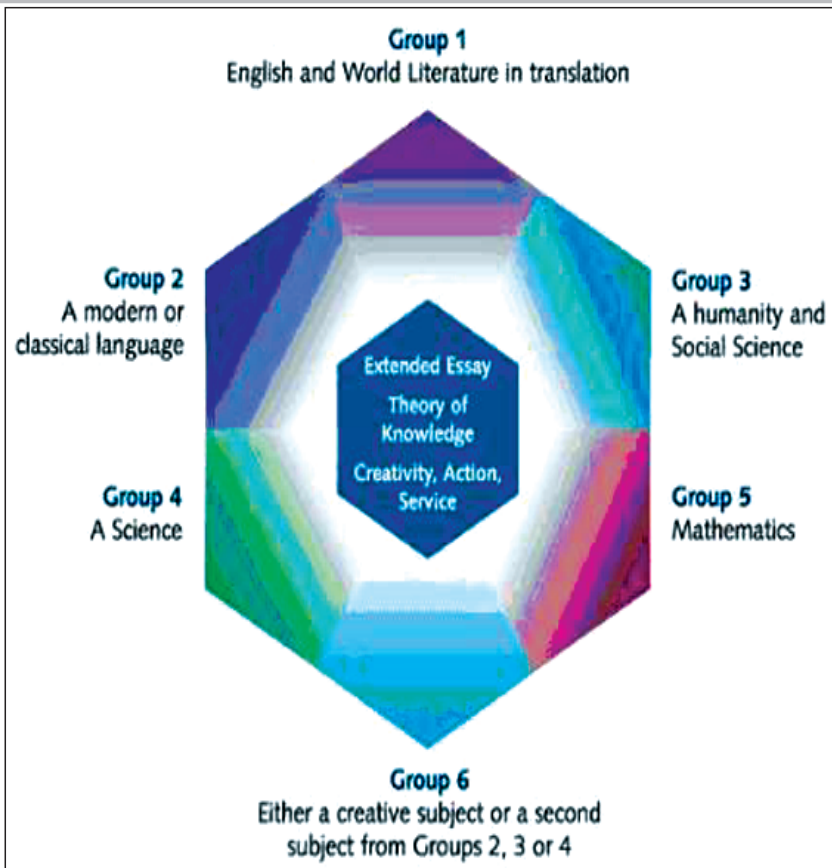
Group 3 – Хуманитарни науки (История, Социология, Философия, Икономика) Group 4 – Естествени науки (Физика, Биология, Химия)

Group 5 – Математика и Информатика

Group 6 – Изкуства (или допълнителен предмет от предишните групи, без математика)

Допълнителни изисквания:

1. Теория на познанието (Theory of Knowledge – TOK). Тео-

Шестостранният модел на IB curriculum

рия на познанието е предмет, разработен специално за дипломната програма. Целта на този курс е да стимулира критично отношение и размисъл над знанията, преживяванията и опита на учениците в и извън класната стая.

2. Дипломна работа (Extended Essay – EE).

Учениците имат за задача да изследват определена тема и да напишат оригинално есе от 4000 думи. Темата може да представлява личен интерес или да е част от учебната програма, в която ученикът иска да се задълбае по-навътре. Целта на този компонент е да подготви учениците за многото есета, научни трудове и презентации, които ще трябва да пишат и подготвят когато отидат в университет.

3. Творчество, Активност, Социални дейности (Creativity, Action, Service – CAS).

Може би най-интересният еле-

мент от IB програмата, CAS изисква от учениците да са активни и извън училище, като им предоставя абсолютна свобода за техните извънучилищни дейности в три направления.

Творчество е музика, изобразителни изкуства, театър и подобни; Активност е свързана основно със спорт; Социалните дейности се изразяват в доброволческа дейност в организации, подпомагащи хора в нужда.

Това накратко е съдържанието на IB гимназиалната програма. Две училища в България вече предлагат IB Diploma Programme – Американският колеж в София и частната езикова гимназия „Проф. Златарски“ в София. Само упоритост, труд, много фантазия и, както с всичко в днешни дни – финанси, са необходими, ако искаме и ЕГ „Пловдив“ да започне да предлага тази програма, символ на високо качество в гимназиалното обучение.

Но не е невъзможно да я видим и в нашето училище в близко бъдеще, защото учениците на ЕГ „Пловдив“ заслужават най-доброто.

Камен КОЗАРЕВ, випуск 2001.

ОБРАТНА ВРЪЗКА

Zdraveite, sorry, 4e tolkova kasno vi piiba, no nqmah dostap do internet.

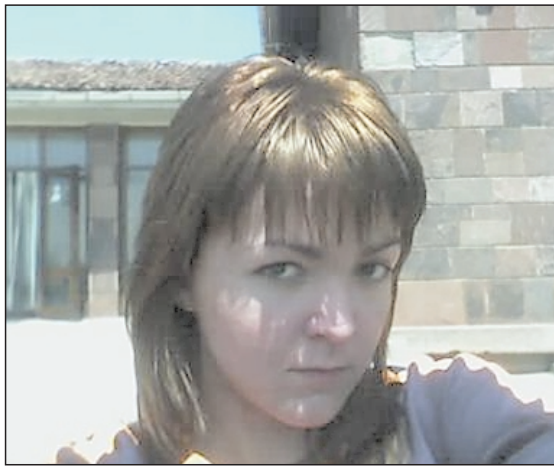
Parvo iskam da vi blagodarq, 4e mi poblikuvahte stihotvorenieto, a za punktuaziqta i glagolnite formi sam se doverila na u4itelkata mi po literatura, zabtoto tq go e proverila.

Iskam sabto da vi pozdravq za posledniq broi. Vsi4ko v nego e na mqsto.

Na redaktorite, koito zavar6vat pojelavam uspebno kandidatstvane ako ve4e ne sa prieti nqkade.

Mnogo mi se iska da stana edna ot vas, no prosto sam na pans i ne vinagi imam dostap do komputar, a da ne govorim za internet.

blagodarq za razbiraneto: Mariq

Нежната част от отбора

От 12.05.06 до 14.05.06 в град Антоново се проведе републиканският кръг на училищното първенство по шах. Най-страхотното от всичко е това, че отборът на ЕГ „Пловдив“ в състав Александър Куртенов, 10-б, Атанас Шиндов, 10-г, Диана Чанкова, 10-г, Чавдар Ценев, 10-е преминаха градския, областния и зоновия кръг, за да представят блестящо престижното ни училище в още една дисциплина.

Ученици от 10 области, сред които София, Варна, Велико Търново, Враца премериха сили в този, сам по себе си, най-високо интелигентен спорт. В градския и областния кръг на мястото на Чавдар на трета дъска се състезава деветокласникът Антон, но впоследствие беше

сменен.

Едно от условията за отборното състезание беше участието на поне едно момиче в четиричленият отбор. Тук смея да твърдя, че изборът за Диана Чанкова на четвърта дъска бе изключително сполучлив. Българската гордост, настоящият шампион по шах Веселин Топалов бе казал: „В живота, за разлика от шаха, не всяка дама е царица“. А в отбора по шах имаше една дама, която не допусна нито една загуба до самия четвърти кръг на първенството. Там отборът се класира на седмо място от общо десет отбора. Александър Куртенов, Атанас Шиндов и Чавдар Ценев доказаха още веднъж, че неслучайно шахът е наричан „мерило за интелекта“.

Духът на отбора в първите три кръга бе

Шах за ученици от Английската – нищо повече от още един покорен връх

Наши съученици трупат победи на първенства

поддържан от г-жа Барбулова, олимпийска шампионка по гребане ‘76 година и преподавателка по физическо в ЕГ „Пловдив“. За успеха ни на републиканския кръг виновен беше г-н Милев, лично осигурил транспорт и морална подкрепа.

От 11 до 14.05 в Търговище се проведе републикански кръг между училищните отбори младша възраст (9-10 кл.), където отборът на ЕГ „Пловдив“ след множество драматични мачове зае почетното шесто място. Отборът бе в състав: капитан Кристиан, 10-д, Теодор, 10-и, Иван, 10-и, Георги, 10-г, Стоил, 10-г, Симеон, 10-д, Лазар, 10-д, Динко, 10-ж и деветокласниците Димитър и Георги с треньор г-н Красимир Манолов. Безспорно липсваше късмет на момчетата, тъй като повечето от загубите бяха с много малка разлика в точките,

но явно драматизмът и статусът им на гости изиграха своята роля. Най-зрелищният мач беше срещу домакините от Търговище, в който ЕГ „Пловдив“ изгуби само с четири точки, въпреки доброта си игра. В разпределението по групи съперници бяха Ямбол, Враца и Плевен, които

показателно заеха добри места в класирането. Изненадващо София останаха четвърти, пускайки пред себе си Плевен и Русе. Шампиони станаха домакините от Търговище.

С настъпването на следващата учебна година пред младите таланти се открива въз-

можността още веднъж да покажат какво значи да си ученик в нашето ЕГ – космополитно, всестранно развитие и хъс за победа. Оттук следват само успехи!

Анна

The chess-board is the world, the pieces are the phenomena of the Universe, the rules of the game are what we call the laws of Nature. The player on the other side is hidden from us. (Thomas Huxley)

Фоторепортер:
Георги Стоилов

Турнир по футбол в десетите класове

И тази година турнирът по футбол на випуск 2008 не поднесе изненади. На полуфиналите се срещнат отборите на К, З, Г и Д класове. Последният интересен мач беше между К и З за определянето на първенец в тяхната група. Шампионите на 3-клас бяха принудени да излязат без трима основни играчи и това оказа влияние на играта им, а непоносимата жегата направо смаза и двата състава. Първото полувреме завърши само с гол преднина за К-клас, но през втората част техните противници смениха вратаря си и новият играч, без да се напруга много, допусна четири гола в мрежата си (не че има мрежи). Мачът нямаше кой знае какво значение, защото беше ясно, че и двата тима продължават. Изигра се в нелюбопитно темпо. Положения също не липсваха. Следват полуфиналните срещи на К – Г и Д – З. Успех и на четирите класа и нека най-добрите победят!

Руснака

Както винаги, учениците от ЕГ „Пловдив“ доказаха, че са имат много хъс и желание за успех. Те не пропуснаха възможността да се състезават с единайсет други училища на 20.05.2006 г. в двора на ХГ „Св. св. Кирил и Методий“. Там се проведе спортен празник по случай честването на светите

първоучители под шефството на Захари Георгиев.

Организаторите на баскетболното състезание по стрелба в кош бяха подготвили шест коша и двойки съдии от различни училища, за да бъдат отчетени резултатите по възможно най-прецизен начин. Отборите от всяко училище бяха в две ка-

трудно, но двата отбора на ЕГ „Пловдив“ победиха конкуренцията безапелационно. Това за сетен път показва, че се развиваме многостранно и можем да се реализираме в различни области. Удовлетворението и приятните емоции бяха най-голямата награда за следните участници : отбор 9- 10 клас –

Няма какво да говорим...

отново сме номер едно

тегории – 9-10 клас и 11-12 клас. Всеки участник от шестчленият отбор имаше право на три стрелби от три различни позиции от тройката, а наградата на победителите беше две баскетболни топки за всяка категория плюс една за всяко училище, както и нови спортни екипи. Най-незабравимото от този ден ще си останат невероятната горещина и напрежението по лицата на участниците. Тези обстоятелства правеха състезанието още по-

Елияна Спасова, 9-а, Петя Тодорова, 9-к, Хюля Аптиш, 9-ж, Антон Пехливанов, 9-а, Георги Гочев, 10-г и Стоил Джостов, 10-г; отбор 11-12 клас – Ангелина Порязова, 12-и, Елена Славова, 12-ж, Гергана Кусева, 11-е, Неделин Неделчев, 11-б, Милан Козаров, 12-е, и Христо Георгиев, 12-ж. Не бива да забравяме и преподавателите, които ги подкрепяха и насърчаваха по време на състезанието – г-жа Чанлиева и г-жа Стойнова. Благодарим за добре свършената работа и за положените усилия! Гергана КУСЕВА, 11-е

Десет причини да не сме на световното

Между 9 юни и 9 юли ще се проведе най-голямото събитие в света на футбола – световното първенство. Тази година домакин е Германия и за пивоварите (3000 производителя) ще настъпи истински рай. Но за втори поред път България не можа да се класира на този форум. И понеже в нашата мила родина всеки разбира от футбол, реших и аз да направя един кратък анализ и да дам своите десет причини защо няма в Мюнхен, Берлин или Хамбург да се чува мощно „БЪЛГАРИ ЮНАЦИ“.

1) Грешен избор на селекционер – Стойков нямаше никакъв опит като треньор преди националния тим и това оказва влияние върху представянето на отбора.

2) Недопустимо е за национален селекционер в рамките на един квалификационен цикъл да изпробва над 50 играчи. За да се сработят, на играчите им трябва време да играят заедно, а не на всеки мач да сме с 5-6 нови имена в групата.

3) Липса на организация и координация в щаба на отбора – от пресаташето до лекаря. Ненужни скандали и уволнения. Бездарен помощник в лицето на Петър Хубчев.

4) Мениджърските скандали (свързани най-вече с името на Лъчезар Танев) носеха напрежение в съблекалнята и изнервяха играчите ни преди ключови мачове.

5) Арогантното отношение на Стойков към медиите само успя да провокира четвъртата власт към подсилване на напрежението в състава след загубите от Швеция.

6) Непрофесионално поведение на някои играчи и несериозност в мачовете ни с аутсайдери в групата като Унгария и Малта доказаха, че нямаме манталитет за голямо първенство.

7) Стойков с нищо не подсказва, че мениджърските скандали са само провокация, напротив – продължи да залага на играчи (обвързани с мениджъра Танев), които определено не бяха нито във форма, нито превъзхождаха пренебрегнатите имена – Георги Петков, Христо Йовов, Михаил Венков, Витомир Вутов и други.

8) Христо Стойков явно не може да ръководи мачове или поне все още няма опит да взема адекватни решения. Като губим, той пуска защитници на местата на халфове и нападатели, а като водим, пуска вместо бранители нападатели. „Странно“ е правилната дума.

9) Не можем да търсим причините само в треньора (въпреки че той е най-отговорният фактор във футбола), но трябва да видим и слабостите в изпълнителите. Не че в България няма добри играчи, но повечето играят в нашето „силно“ родно първенство или в посредствени отбори в чужбина и просто нямат нито опита, нито психиката за мачове на високо ниво, като тези с Швеция и Хърватия.

10) За финал трябва да отбележим, че в групата ни имаше невероятна конкуренция, а при това положение все ще има победили и загубили.

Остава ни само надеждата, че Стойков ще спази обещанието си да не допуска повторен провал и през 2008 българският химн да звучи по стадионите в Австрия и Швейцария на европейското първенство. Сега се насладете на мачовете в Германия и нека най-добрите спечелят.

Руснака

Година, белязана от победи!

Спортните изяви на ЕГ „Пловдив“ в ретроспекция

През месец май, когато всички бяха луднали покрай класните, много ученици намериха време и за спортна активност.

Отборът по гребане на ЕГ „Пловдив“ се нареди на четвърто място в Държавния отборен шампионат, който се проведе на 16 и 17 май. Момичетата, членуващи в СК „Хеброс“, гребяха в осморка (девойки старша възраст) и постигнаха добрия резултат, състезавайки се срещу още 14 клуба от цялата страна.

На държавно равнище се проведе и „Ученически игри - републиканско първенство“ – финал. Състезанието по шахмат се състоя на 6 и 7 май в град Антоново и ни донесе седмо място в България, а юношите в младша възраст се класираха шести в турнира по баскетбол в град Търговище (4-7 май).

Юношите в старша възраст взеха второ място в Общинското пър-

венство по хандбал. Турнирът по тенис на маса пък нареди момичетата на четвърто, а момчетата – на пето.

Две втори места имаме и по баскетбол на зонално и районно равнище – съответно за юноши старша и девойки младша възраст. Имахме участие и на районното първенство по волейбол, където представихме район „Северен“.

Нека не забравяме и училищната щафета, която се проведе заедно с изпращането на випуск 2006 на 23 май. На първите места се наредиха 8-к, 9-к, 10-г и 11-а.

По случай 24 май беше организирано градско баскетболно първенство по стрелба в кош. В състезанието взеха участие 12 училища, а всеки отбор се състоеше комплексно от три момчета и три момичета. ЕГ „Пловдив“ покори първото място.

Дария, 11-ж

Екипът на „Делта Те“ и аз поздравяваме всички шампиони!

World jump day

Земята може да бъде изместена от сегашната си орбита с помощта на един синхронизиран скок, казват учените от факултета по гравитационна физика в Мюнхен. Необходимо е 600 милиона души да скачат едновременно в един и същи момент.

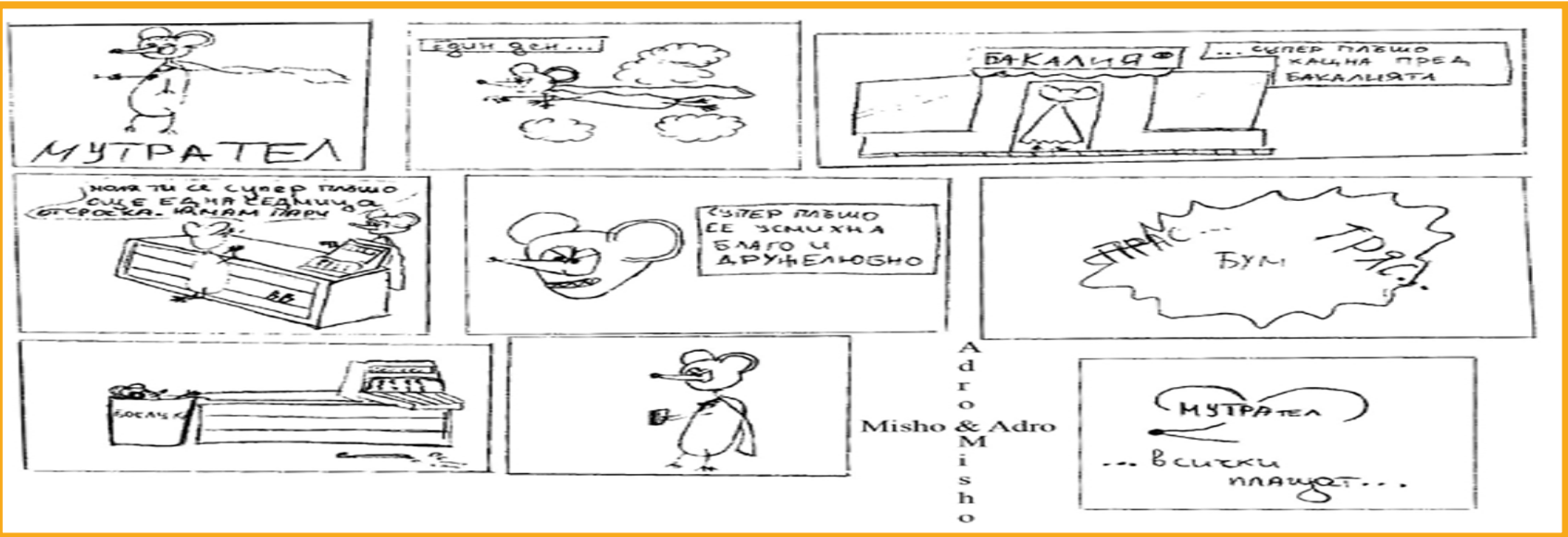
За такъв е избран 20.07.2006 г., 11:39:13 часа английско време. Резултатът от иници-

тивата ще намали глобалното затопляне до минимум и ще доведе до подобрени климатични условия за живот, особено в регионите на т.нар. Трети свят.

За по-голям успех на начинанието, посоченият по-долу сайт набира хора, които чрез регистрацията потвърдят желанието си да помогнат. Бройката от 600 милиона

участващи вече е изпълнена и дори надхвърля тази сума.

Така че ако искате да се присъедините към общата кауза, скачайте колкото ви душа иска на 20 юли в 13:39:13 часа. Наше време. Не забравяйте да кажете и на всичките си приятели. За повече информация – <http://www.worldjump-day.org/>. Дария, 11-ж

Училищен живот за чудо и приказ

Снимка от Георги Стоилов

СудоКу

Попълнете квадратчетата така, че във всеки ред, всяка колонка и всеки от малките вътрешни квадрати с размер 3x3 да има числата от 1 до 9, и то само по веднъж.

7		6		4			5	9
2						7		
	3	9		6	7	8		
4	2	3			9			
			5		4			
			8			9	4	6
		2	7	3		6	9	
		1						8
6	9			8		3		1

Начинаещи

2								3
5			4		3	8		
		1	9	2		4		
	3			7				
	9		6		8		2	
				9			7	
		7		3	9	2		
		2	8		1			3
	5							4

Напреднали

✓ Обърни се напред и не се обръщай.

✓ Освен че се променят, и съдържанието им е много променливо.

✓ Моля, изключете кравата.

✓ И расла момата като саксия в цвете.

✓ Ако търсим машина за вкъщи, например автомобил.

✓ Това е същият аналогичен случай.

✓ Положително заредените електрони...

✓ Аз ще извадя думите на ксерокс и ще ги изпитвам другия път.

✓ Ей така, без да гледаш – с едно око.

✓ Разлика няма, ама има малка.

✓ Това е марката куче.

✓ Май не казах нищо много.

✓ -Плаващи пясъци ли? -Да, тревисти.

✓ Спрете GSM-овете.

✓ Трябва да има оператор за цикъл, за да зацикли.

✓ Психолозите използват лекуване чрез мисъл.

✓ -Как е „духам си супата“ в перфект? -Их хабе ги зупе гедухт.

✓ ...че ще те изчишкам накрая.

✓ Ще го отнесете като куцо пиле домат.

✓ Как се нарича предприятието? - Сода бикарбонат.

✓ Аз само като ви погледна в очи-

БиСеРи

те, ви виждам оценките.

✓ А-а-а! Ще разбереш къде цъфти фидето!

✓ Искам да ти пиша 6, но нямам желание!

✓ С „м“ като крем-м-мвириш!

✓ Има отсъстващи – виждам ги!

✓ Учител влиза в час: -Благодаря, мили прасета, за кочината, в която ме посрещате!

✓ Къъв е тоя тебешир? Рони се като дронки!

✓ Някои не миришете, а направо смърдите по отношение на държанието!

✓ Трябва да гледаш повече немска реч!

✓ Ей на тоя тебешир съм му хвърлила око от отдавна!

✓ Отворете тетрадките си, за да видя учебниците ви!

✓ Като говориш с мен или ще мълчиш, или няма да говориш - избирай!

✓ Не говорете на глас!

✓ Ти к'во си се разkreцял кат' разстрелян талибанин, бе!

✓ Не че те обиждам, но ти си глупак!

✓ Дивак! Знаеш ли как ще ти мине коремът, като ти счупя главата!

✓ Двойките на изпитаните да ми

се обадят!

✓ Така е, когато с едното око слушате, а с другото приказвате!

✓ Георги, миличък, само смъртта може да те спаси от изпитване. – Така ли, госпожо?

Как искате да умрете?

✓ Стига си спал, бе! Вече ще ти взимам по 5 лева за нощувки!

✓ Не ме гледай кат' инжектиран петел!

✓ Иванчо, мило момче, гледай ме внимателно, ако искаш да научиш повече за гъските!

✓ Тъй като утре е събота и неделя...

✓ Имате на разположение една минута. Имате още 59 секунди...

✓ Днес пак ли ще си водя монолог?

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Камелия ПЕТРОВА,
Атанас БАНЧЕВ, Моника
ЗАПРЯНОВА

Репортери:

Пепи ЯКОВА, Блага ЗЛАТЕВА,
Маргарита ПЕЕВА

Фоторепортер: Георги СТОИЛОВ

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив